

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΩΡΑΚΗΣ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΖΑΝΝΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΙΔΡΥΜΑ
Γ' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΓΡΑΜΜΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ»

Αγαπητέ μου Γιέ

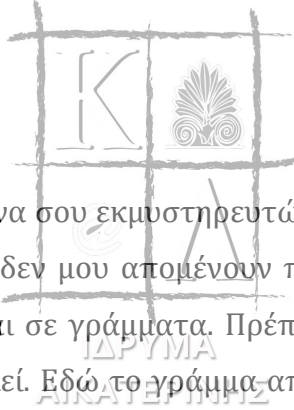
Ελπίζω το γράμμα να σας βρίσκει καλά, εσένα, τη γυναίκα σου και τα δύο σου κοριτσάκια. Θα έχουν μεγαλώσει σίγουρα τώρα, θα είναι ολόκληρες κοπέλες!

Σου γράφω για να σε καλέσω και αυτά τα Χριστούγεννα στο χωριό. Θα απορείς που γιορτάζω τα Χριστούγεννα, εγώ, ένας άθεος κυνικός. Με μάλωνες συχνά για αυτή τη στάση που έχω απέναντι στα πράγματα. Θα έλεγα πως απλά αδράττω την ευκαιρία να σας καλέσω εδώ πάνω, μιας και η μοναξιά είναι αφόρητη αυτόν τον καιρό...

Είναι όμορφα εδώ. Έχει χιονίσει και το έχει στρώσει. Τα κορίτσια σου θα ξετρελαθούν! Όμως έχει και ιδιαίτερο κρύο. Φέρτε βαριά ρούχα αν κανονίσετε να έρθετε γιατί εδώ φυσάει πολύ και έτσι όπως έχετε συνηθίσει στην αρρωστιάρική ψύχρα της πόλης μπορεί να αρπάξετε καμιά πούντα.

Σίγουρα θα αρέσει και στη γυναίκα σου εδώ. Έχει ησυχία και αν τα καταφέρεις να πάρει την άδειά της ώστε να συμπέσει με τη δικιά σου θα περάσει πολύ ήρεμες διακοπές. Θα έχει και πολύ χρόνο να ξεκοκαλίσει τη βιβλιοθήκη μου, που ξέρω πως λατρεύει.

Αυτή η βιβλιοθήκη, ξέρεις, είναι η μόνη μου σίγουρη παρέα εδώ πέρα. Αν έχω μάθει κάτι από τη ζωή μου στο χωριό είναι να μην είμαι απόλυτος με τους ανθρώπους. Αυτό όμως δε μου το έμαθε η βιβλιοθήκη μου. Αυτό μου το έμαθε η ζωή. Σου είχα πει πως όταν ήμουν κάπου είκοσι οι συνομήλικοί μου δε με κάνανε και πολύ παρέα, επειδή δεν πήγαινα στην εκκλησία κάθε Κυριακή. Μου φέρονταν αφοριστικά και είδα πως είναι να είσαι απόλυτος. Όταν πια έφυγε η μάνα σου ήταν πολύ αργά για να καταλάβω πως με παράτησε επειδή ήμουν και εγώ απόλυτος μαζί της. Τώρα όμως, που έμαθα πώς να μην είμαι απόλυτος ξώμεινα από ανθρώπους! Τι τα θες όμως, σε ζαλίζω με τα δικά μου...

Νομίζω όμως πως πρέπει να σου εκμυστηρευτώ τον πραγματικό λόγο που σου γράφω... Για μου, νιώθω πως δεν μου απομένουν πολλές μέρες. Το ξέρω πως δεν είναι λόγια αυτά να γράφονται σε γράμματα. Πρέπει όμως να μάθεις πως εδώ το γράμμα δε λειτουργεί όπως εκεί. Εδώ το γράμμα αποτελεί διάλογο, βλέπεις για να το στείλω πρέπει να κατέβω στο κεφαλόχαρτι, έτσι το σκέφτομαι πολύ πριν το κλείσω. Μένει πάνω στο τραπέζι για μέρες, μαζί με το στυλό, το φάκελο, το αρωματικό που σου αρωματίζω τα γράμματα, τα επιστολόχαρτα και τις πευκοβελόνες που σας εσωκλείω κάθε φορά στο φάκελο για να μην ξεχνάτε το χωριό...

Όμως γράφοντας έτσι αποσπασματικά και κάθε μέρα από λίγο βγαίνω συνέχεια από το θέμα. Για αυτό που σου έγραψα πιο πριν μη σε ανησυχεί. Αλλά είναι κάτι που όλοι λίγο-πολύ αναμένουμε... Το σπίτι εδώ είναι στο όνομά σας έτσι ούτε διαθήκη έχω κάνει. Θα ήθελα βέβαια να το δώσεις στα κορίτσια μόλις ενηλικιωθούν αλλά δεν ήθελα να το βάλω σαν όρο κληρονομιάς, γιατί αυτοί οι όροι συχνά εξοργίζουν τους κληρονόμους, και είμαι της άποψης πως τους νεκρούς πρέπει να τους θυμάσαι και να χαμογελάς μόνο... Έτσι λοιπόν αφήνω αυτή μου την επιθυμία στη διακριτική σου ευχέρεια...

Βέβαια αν έρθετε και χτυπήσετε αλλά δε σας ανοίξω μην πάει το μυαλό σας στο κακό! Πετάγομαι συχνά μέχρι τον μπακάλη ή το καφενείο για καμιά πόκα. Δε συζητάω με τους άλλους θαμώνες καθώς δεν έχω τι να τους πω, αλλά παίζω συχνά πόκα, στην οποία είμαι εξαιρετικά αδύναμος και επειδή χάνω πάντα τα βροντάω όλα και γυρίζω σπίτι. Ήμουν πάντα κακός, κάκιστος παίκτης...

Έτσι λοιπόν, αν δε σας ανοίγω να ξέρεις πως τα κλειδιά είναι πίσω από το γραμματοκιβώτιο. Έχει μία εσοχή ο τοίχος και ξεκρεμώντας το γραμματοκιβώτιο θα τη δεις. Τα αφήνω πάντα εκεί φεύγοντας, για να μην τα κουβαλάω μαζί μου και τα χάσω, αλλά και επειδή ακόμα μου συντηρούν μια μικρή ελπίδα...

Αν μπείτε λοιπόν μέσα στην αυλή, προσέξτε το γιούκα στα δεξιά σας, μη βγάλετε κανένα μάτι. Αν είστε κουρασμένοι από το ταξίδι κατεβάστε τις κουβέρτες από το πατάρι και στρώστε τες στα κρεβάτια σας. Τα έχω πάντα στρωμένα αλλά φυλάω περισσότερες κουβέρτες μπας και κάνει πολύ κρύο. Ανάψτε οπωσδήποτε τη σόμπα. Μόνο μην ξεχάσετε να τη βγάλετε έξω όταν σβήσει γιατί βγάζει κάτι αέρια,

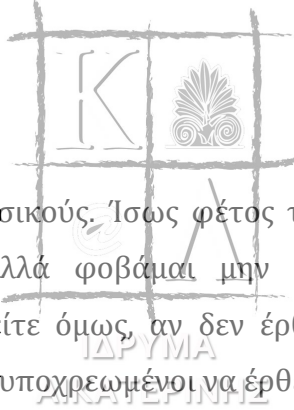

λέει, που είναι δηλητήρια. Εσύ θα τα ξέρεις καλύτερα αυτά. Αν όντως πέσετε για ύπνο αφήστε ένα σημείωμα στην πόρτα για να ξέρω να μπω ήσυχα, μη σας ξυπνήσω.

Αν θέλετε να μαγειρέψετε μην ξεκρεμάσετε τα τετζερικά της γιαγιάς γιατί είναι χάλκινα και μπορεί, λέει, να πάθετε δηλητηρίαση. Έχω πάντα καθαρά κάτω από το φούρνο. Συμπαθάτε με που το ψυγείο δεν έχει ποτέ πολλά πράγματα αλλά ένα άτομο είμαι, δεν τρώω και πολύ. Επίσης τηλεόραση δεν έχω εδώ και δύο χρόνια. Ποιος ξέρει τι με είχε πιάσει και την έκανα χίλια κομμάτια... Δεν πλήττω όμως. Έχω εγώ τα βιβλία μου και ένα γράμμα, ανοιχτό πάντα, πάνω στο τραπέζι. Αν παρόλα αυτά θέλετε τηλεόραση, έτσι όπως έρχεστε, φέρτε μία. Είναι, λέει, πάμφθηνες πια. Που είναι οι εποχές που τηλεόραση είχε μόνο το καφενείο...

Τώρα που το σκέφτηκα έχω να σας παραγγείλω μερικά πράγματα. Θέλω να μου φέρετε ακόμη δύο ράφια για τη βιβλιοθήκη μου. Αν μπορείτε να φέρετε και εργαλεία να μου τα βάλετε κιόλας θα σας είμαι υπόχρεος... Ακόμα φέρτε και κανένα βιβλίο από τη δανειστική βιβλιοθήκη που έχετε εκεί, γιατί αυτή που έχει στο κεφαλοχώρι με ξέκανε μέλος της γιατί αργώ, λέει, τα βιβλία. Μα δύο βδομάδες – τρία βιβλία; Κανείς πια δε χρειάζεται χρόνο να αφουγκραστεί το βιβλίο; Τι να καταλάβεις αν το διαβάσεις μόνο μια φορά στα γρήγορα; Και μην ξεχάσω: ρώτα μήπως βρουν επιτέλους το 'Ουλαλούμ' του Σκαρίμπα. Ξέρω στο έχω ξαναπει, αλλά έχω μετανιώσει που το τσιγκουνεύτηκα να το αγοράσω τότε που κυκλοφορούσαν αυτά τα βιβλία. Άπαξ και πέθανε ο Σκαρίμπας εξηφανίστηκαν τα βιβλία του. Στην αρχή με παραγγελία, μετά σταμάτησαν να τα τυπώνουν και άντε βρες τα – έγιναν άφαντα...

Δεν ξέρω και τι δώρα να σας ψωνίσω. Σχώρα με μα έχω χάσει το μέτρημα με τις ηλικίες των κοριτσιών και δεν ξέρω τι βιβλία να τους πάρω... τουλάχιστον σε σένα ξέρω πως θα σου πάρω αυτές τις χειροποίητες πένες που φιάχνει ο συχωριανός μας ο οργανοποιός. Είναι, λέει, από το καλούπι που αγόραζε και ο γάλλος, ο χίπης, που έμενε στο χωριό και ήταν πολύ καλός κιθαρίστας. Τώρα για τη γυναίκα σου θέλω να πάρω βιβλίο αλλά δεν ξέρω ποιο, είναι ξέρεις πολύ δύσκολη στα βιβλία. Όταν της πήρα Παπαδιαμάντη, την επόμενη μου τον έφερε στο κεφάλι, «πολύ καταθλιπτικός», είπε... Δε βαριέσαι, όταν κληρονομήσει τη βιβλιοθήκη μου θα

αλλάξει γνώμη για τους κλασσικούς. Ίσως φέτος της πάρω Μπόρχες. Στην αρχή σκέφτηκα Ντοστογιέφσκυ αλλά φοβάμαι μην έχει την ίδια μοίρα με τον Παπαδιαμάντη... μην ανησυχείτε όμως, αν δεν έρθετε θα σας ταχυδρομήσω τα δώρα σας. Δε θέλω να νιώθετε υποχρεωμένοι να έρθετε...

Επίσης ξέχασα να σου αναφέρω πως η βενζίνα στο κεφαλοχώρι ακρίβυνε κι άλλο. Πριν ξεκινήσετε, λοιπόν, γέμισέ το.

Νομίζω πως δεν έχω τι άλλο να σου γράφω. Αυτό το γράμμα είναι πάνω στο τραπέζι κοντά μια βδομάδα. Σας φιλώ γλυκά λοιπόν, και εύχομαι καλή πρόοδο στα κορίτσια σου, που σίγουρα τώρα που πάνε σχολείο, και καλό κουράγιο σε σένα και τη γυναίκα σου που ξέρω πως δουλεύεται πολύ. Ελπίζω αυτά τα Χριστούγεννα να έρθετε να σας δω λιγάκι γιατί φοβάμαι πως τα περιθώρια στενεύουν. Αλλά αν δεν μπορείτε, μην το σκέφτεστε, άλλωστε αυτό το γράμμα είναι κυρίως μια πρόσκληση! Καλή σας μέρα και ελπίζω να μου απαντήσετε σύντομα

Ο πατέρας σου...

Υ.Γ. Σε περίπτωση που το γράμμα φτάσει μετά τα Χριστούγεννα σας εύχομαι Χρόνια Πολλά μέσα απ' την καρδιά μου...